

основі яких положення ст. 71, 72 Житлового кодексу УРСР [6], а також рішення, щодо втрати сервітуту (ст. 406 ЦК України).

Ми вважаємо недопустимим обмеженням в демократичному суспільстві – необхідність звернення до суду в даному випадку. Вважаємо обґрунтованою думку про те, що власник житлового приміщення має самостійно вирішувати питання, щодо кола повнолітніх осіб, які в ньому зареєстровані, безумовно враховуючи захист прав дітей. Отже, ми вважаємо необхідним розробку нової редакції Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», з урахуванням як непорушності права власності, так і прав членів сім'ї власника, а також необхідність забезпечення державою законності та правопорядку в суспільстві.

#### **Список використаних джерел:**

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, в редакції від 21.02.2019 URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950. Офіційний вісник України. 1998. № 13, № 32 від 23.08.2006, стор. 270.

4. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Закон України від 11.12.2003 р. № 1382-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

5. Постанова Верховного Суду України від 16 січня 2012 року № 6-57цс11 URL: [http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(print\)/8C349FE64943B17EC2257C92003A679F](http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(print)/8C349FE64943B17EC2257C92003A679F) (дата звернення 02.12.2019).

6. Житловий Кодекс Української РСР від 01.01.1984 р. № 5464-X URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 02.12.2019).

## **ОСОБИСТІ НЕМАЙНОВІ ПРАВА УСИНОВЛЕНИХ ДІТЕЙ ТА ЇХ БАТЬКІВ**

**Кришевич Т.Ю.**, здобувач ступеня вищої освіти бакалавра Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

**Науковий керівник:** старший викладач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ **Полішко Н.Л.**

Відомо, що сім'я – це мала соціальна спільність. Шлюб та подружні відносини складають основу сім'ї та основу сімейних відносин. Без розгляду цих взаємопов'язаних понять неможливо повністю дослідити правову природу інституту особистих немайнових відносин подружжя [1, с.28].

Складовою частиною особистих немайнових відносин у родині є особисті відносини між батьками та дітьми. Відносини батьків та дітей, включаючи немайнові, здавна були предметом правового регулювання. Звичайно, саме

особисті немайнові відносини займають провідне становище у відносинах батьків і дітей, оскільки дитина найчастіше ще не має власного майна і цілком залежить від батьків, як у матеріальному, так і у емоційному плані. Слід зауважити, що історично регулювання відносин батьків і дітей характеризувалося безмежною владою батька, що ставало причиною зловживань, особливо у випадках, коли інтереси батька суперечили інтересам дітей [2, с.40]

В залежності від національних традицій, правил поведінки, які історично склалися на певній місцевості, кожній національності притаманна своя специфіка особистих немайнових відносин у суспільстві. Особисті немайнові відносини у родині у двадцять першому столітті, на відміну від стародавніх часів, в більшості демократичних країн змінилися у бік визнання за дитиною кола прав та обмеження батьківської влади, у тому числі шляхом встановлення заборони вчиняти насилля над дітьми та нав'язувати їм власну волю.

Разом з цим, у окремих країнах все ж таки залишається головною батьківська влада, а права дитини досить обмежені чинним законодавством. Представляє інтерес для вивчення питання щодо спілкування з дитиною того з батьків, хто проживає окремо. Науковці вважають, що батьки мають право укласти договір відносно здійснення батьківських прав та виконання обов'язків тим з них, хто проживає окремо від дитини. Такий договір укладається у письмовій формі та підлягає нотаріальному посвідченню. Оскільки в житті часто трапляється, що той з батьків, з ким проживає дитина, перешкоджає тому, хто проживає окремо, у спілкуванні з дитиною, Сімейний кодекс містить норму, за якою той з батьків, хто проживає з дитиною, у разі ухилення від виконання договору, зобов'язаний відшкодувати матеріальну та моральну шкоду, завдану другому з батьків [2, с.48]. Це питання є актуальним та потребує відповідного дослідження й щодо відносин зі всиновленою дитиною. Специфіка правового регулювання особистих немайнових відносин за участю дитини може бути визначена лише на підставі комплексного аналізу міжнародного та національного законодавства, тому останнє потребує вдосконалення та деталізації положень щодо здійснення та захисту особистих немайнових прав дитини [3, с.86].

При дослідженні правовідносин, що виникають внаслідок усиновлення існує безліч спірних питань. Одним з таких є проблеми забезпечення таємниці усиновлення. Як вірно підкреслюється у науковій літературі, проблеми забезпечення таємниці усиновлення мають не тільки правовий, але й етичний характер, намір збереження таємниці усиновлення може викликати прояв постійної турботи, напруження у взаємовідносинах батьків та дітей, страх перед можливим розкриттям таємниці. Питання про збереження таємниці усиновлення повинно вирішуватися у відповідності з чинним законодавством і відповідно до обставин, які визначають необхідність застосування мір, спрямованих на забезпечення збереження таємниці усиновлення [4, с. 187-188].

Таким чином, для здійснення повного та всебічного дослідження особистих немайнових відносин, що виникають між батьками та дітьми при їх усиновленні, необхідно торкнутися основних трьох тематичних напрямків. По-перше, враховуючи здобутки цивілістів, дослідження яких присвячені

особистим немайновим правам фізичних осіб, визначити специфіку та особливості, а також зміст особистих немайнових прав, які виникають при усиновленні. По-друге, на підставі аналізу правового статусу батьків та усиновленої дитини визначити відмінності у порівнянні зі статусом рідної дитини. По-третє, визначити специфіку правовідносин, що виникають внаслідок усиновлення та породжують певну специфіку взаємовідносин, змісту прав та обов'язків. Тільки з врахуванням всіх існуючих здобутків теорії цивілістики з цих напрямків можливо виявити недоліки у правовому регулюванні зазначених відносин та запропонувати зміни у чинне законодавство, що дозволить підвищити ефективність механізму захисту та охорони особистих немайнових прав усиновлених дітей та їх батьків.

#### **Список використаних джерел:**

1. Ієвіня О. Деякі аспекти правового регулювання особистих немайнових відносин батьків і дітей / О. Ієвіня // Нотаріат для Вас. – 2011. – № 1-2. – С. 40-50.
2. Новохатська Я. До питання щодо реалізації особистих немайнових прав дитини / Я. Новохатська // Юридичний журнал. – 2012. – № 5 (119). – С. 83-86.
3. Калітенко О.М. До питання про правопорушення в сфері особистих немайнових сімейних правовідносин / О.М. Калітенко // Часопис цивілістики. – Вип. 15. – С. 98-103.
4. Зілковська Л.М. Правове регулювання усиновлення в Україні : автореф. дис ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / Л.М. Зілковська. – Київ, 2002. – 20 с.

### **КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ГЛАВИ ДЕРЖАВИ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ УКРАЇНИ ТА ІТАЛІЇ**

**Лаба І. В.** здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту № 3, Національної академії внутрішніх справ

**Науковий керівник:** старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Сьох К. Я.**

Дослідження поняття «конституційно-правовий статус глави держави», є актуальним у сучасному конституціоналізмі. Широке використання в джерелах права словосполучення «конституційно-правовий статус глави держави» є швидше усталеним формальним юридичним виразом, ніж об'єктивізацією певного юридичного змісту. Законодавство України та інших країн світу не містить дефініції «конституційно-правовий статус глави держави». Крім того, у правовій науці немає ніякого підходу щодо визначення елементів правового статусу глави держави [1, с. 8].

На думку деяких вчених поняття «конституційно-правовий статус глави держави» доцільно розуміти як його стійкий правовий стан у системі органів державної влади, визначений і гарантований нормами конституційного законодавства [1, с. 10].